

ГОЛЯМА
ПИБА

ГОЛЯМА РИБА

Една митологична книга от

Даниел Уолъс

Артлайн Студиос
София, 2014

DANIEL WALLACE
BIG FISH

Copyright © Daniel Wallace, 1998

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ДАНИЕЛ УОЛЪС
ГОЛЯМА РИБА

Артлайн Студиос 2014
с/о Anthea Agency

Всички права запазени.

Автор: Даниел Уолъс

Превод: © 2014 Александър Драганов

Редактор: Ина Тодорова

Художник на корицата: Галина Василева

Предпечат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21

тел. +359 2 411 00 02

www.artline-comics.net

artline@artline-comics.net

ISBN 978-619-193-012-8

На майка ми

В памет на баща ми

БЛАГОДАРНОСТИ

Имам много приятели и роднини, които – по един или друг начин – ми помогнаха да напиша тази книга. Безкрайно съм им признателен. Искам да спомена Пол Прайс, който е мой читател от години, и Джо Регъл, чиито разнородни таланти на агент, редактор, певец и приятел го правят безценен. Уолтър Елис и Бети Калдуел са сред най-добрите учители, които съм имал. Не знам какво щеше да излезе от мен, ако ги нямаше. Благодарности и на Кати Порис и всички от „Алгонкуин“. Удоволствието бе изцяло мое.

ГОЛЯМА РИБА

По време на едно от последните ни пътувания с автомобил, когато животът на баща ми като човек приближаваше своя край, спряхме край една река и се разходихме покрай брега ѝ. Най-накрая седнахме в сянката на един стар дъб.

След няколко минути баща ми свали обувките и чорапите си, потопи крака във водата и се загледа в тях. После затвори очи и се усмихна. Отдавна не го бях виждал да се усмихва така.

Внезапно той си пое дълбоко дъх и каза:

– Това ми напомня за...

След това се спря и се замисли. Мислите при него винаги минаваха по обиколни пътища и аз допуснах, че се е сетил за някаква шега, тъй като обичаше да разправя весели истории. Но можеше да бъде и история за изпълнения му с приключения и подвизи живот. Запитах се за какво ли си

е спомнил. Дали за патицата в железарията? За коня в бара? За момчето, което стигаше до коленете на скакалец? За динозавърското яйце, което бе намерил и изгубил? Или за държавата, която бе управлявал за почти цяла седмица?

– Това ми напомня – повтори той – за времето, когато бях момче.

Погледнах към възрастния човек, потопил крака в чистата река, към баща си, чийто живот приближаваше своя край, и внезапно си го представих като младо момче, пред което се простира целият живот така, както моят бе пред мен. Досега не го бях правил. Никога. И в моите представи баща ми се превърна в странно създание – едновременно старо и младо, умиращо и новородено.

Баща ми се превърна в мит.

I

Денят на неговото раждане

Родил се е в най-сухото лято от четиридесет години насам. Слънцето било напекло червената кал на Алабама до спечена прах, а вода не се намирала никъде. Храната също била недостатъчна. Нямамо царевица и домати, нито дори тикви. Всичко било изпечено от немилостивите слънчеви лъчи. Всичко гинело. Първи си отишли пилетата, после котките, след това прасетата, а накрая и кучетата. Всички станали на яхния – ведно с кокалите.

Един човек полудял, започнал да яде камъни и умрял. Толкова бил натезжал, че десет души трябвало да го носят към гроба. И още десет трябвало да копаят въпросния гроб – така спечена била земята.

Гледайки на изток, хората се питали:
– Помните ли пълноводната река?

След това поглеждали на запад и пак питали:
– А езерото на Талбърт?

Денят, в който се родил, бил най-обикновен. Слънцето изгряло и надвиснало над малка дървена къщурка. В нея една съпруга с корем, голям като цяло поле, приготвяла последното яйце, което имали вкъщи, за съпруга си. Съпругът ѝ вече бил навън и се мъчел с плуга си над корените на някакъв загадъчен зеленчук. Слънцето светело ярко и жарко. Когато се върнал, за да изяде яйцето си, той обърсал чело с парцалива синя носна кърпа. След това изтискал потта над стара тенекиена чаша. За да има нещо за пиене.

Денят, в който се родил, сърцето на съпругата спряло за малко и тя умряла. След това отново се върнала към живот. Била се видяла отвисоко. Била видяла и неродения си син. Изглеждал сякаш блести. Когато духът се върнал обратно в тялото ѝ, тя усетила топлината му и проронила:

– Скоро. Ще се появи скоро.

Била права.

В деня, в който той се родил, някой видял облак над пътя. Облакът бил тъмен. Хората се събрали да гледат. Първо един-двама, после два пъти по двама, а после сякаш от нищото дошли петдесетина души, загледани в небето и в малкото облаче, което приближавало техните пресъхнали домове.

Съпругът също отишъл да гледа. И го видял. Облака. Първият истински облак от седмици.

Единственият човек в града, който не гледал

към облака, била съпругата му. Тя била паднала на пода, останала без дъх. Дори не можела да изпищи. Мислела си, че пищи – устата ѝ била отворена, но от нея не излизал нито звук. Цялата енергия на тялото ѝ била съсредоточена в него. Той идвал.

А къде бил съпругът ѝ?

Навън, загледан в някакъв облак.

А облакът си го бивало. Вече не бил малък, а с впечатляващи размери. Надвисвал тъмен и страшен над изсъхналите земи. Съпругът свалил шапката си, загледал се в него и слязъл от верандата, за да го види по-добре.

С облака дошъл и вятър. Носел приятно усещане. Нежен ветреца, галещ лицето... как би могло да не бъде приятно?

Тогава съпругът чул как отеква гръм. БУМ! Или поне така си мислел. Това, което чул всъщност, било как жена му е ритнала масата и я е съборила. Но прозвучало като гръмотевица. Наистина!

Той направил още една крачка към полето.

– Съпруже! – извикала жената с всички сили. Но било твърде късно. Съпругът бил твърде далеч и не можел да я чуе. Не чул нищичко.

В деня, в който той се родил, всички хора от града се били събрали навън, на полето, извън къщите си и гледали облака. Първо малък, после внушителен, облакът накрая станал голям колкото кит. От него хвърчали светкавици, които облизали и счупили върховете на боровете.

Това притеснило някои от по-високите мъже и те се свили, а след това зачакали.

В деня, в който той се родил, всичко се променило.

Съпругът станал баща, а съпругата – майка.

В деня, в който Едуард Блум се родил, най-сетне завалял дъжд.